

[Aksel Larsen.]

nævne det, fordi man her har manet Katastrofens Spøgelse frem.

For øvrigt vil jeg have Lov til at sige, at man efter vor Mening burde gøre noget for at faa sat Landbrugets Omkostningsniveau ned — og jeg tænker stadig væk i første Række paa Kornpriserne, men der kan ogsaa være andre Priser. Naar man siger, at 2 kg Halm nu koster lige saa meget som 1 kg Korn, behøver det jo ikke at betyde, at der er noget galt ved Kornprisen, at den er for lav; det kan betyde, at Halmprisen er for høj. De, der i særlig Grad er i Stand til at sælge Halm, er jo de store Landbrug; der er endda mange større Gaarde, der er gaaet over til kvægløst Landbrug, og som derfor har en meget stor Kornavl. De har i hvert Fald haft kæmpemæssige Fortjenester i denne Vinter paa at sælge mange Aar gammelt Halm, der er brugt til at fyre med i Beboelsesejendommene i Byerne, saa det kan ikke betyde, at de er blevet økonomisk vanskeligere stillet; og i hvert Fald kunde der, hvis Halmpriserne er saa høje — og jeg har selv oplevet, at de i en Egn af Landet var naaet helt op paa 19 Øre pr. kg — være Grund til at kigge paa, om ikke Halmpriserne var for høje, om de ikke ligefrem stred imod Prisloven.

Men foruden at man bør interessere sig for at holde Landbrugets Omkostningsniveau nede og derved modvirke en Udvikling i Retning af Inflation, bør man naturligvis interessere sig for i øvrigt at faa forøget Produktionen, og Nøglen til forøget Produktion er ganske rigtig flere Foderstoffer til Landbruget. Herom siger den højtærede Minister i sin Forelæggelsestale, at der ikke synes at foreligge nogen Mulighed for en Forøgelse af Importen af Foderstoffer, ja, man har end ikke Sikkerhed for, at det vil blive muligt at opnaa samme Tilførsel af Oliekager som i indeværende Høstaar. Nu haaber jeg, at Regeringen udnytter alle Muligheder for at faa indført Korn og andre Foderstoffer, og der findes jo saadanne. Jeg vil samtidig tillade mig konkret at spørge den højtærede Minister, om det er rigtigt, hvad der har været meddelt offentligt, at man for Maaneder siden fik tilbudt et større Parti Foderkager fra Ungarn til en Pris, der laa langt, langt under den Pris, England har drevet de argentinske Foderkager op i, og hvis dette er rigtigt, hvorfor man ikke har modtaget dette Tilbud, om man ikke gør, hvad man kan, for at sikre Landet de Foderkager, der kan skaffes, uanset om det er fra Vest eller fra Øst.

Hvis man virkelig anstrender sig for at skaffe Foderstoffer til Landet, maa der dog

komme nogle Resultater ud af det, og det er naturligvis uhyre betydningsfuldt, at det sker. Jeg tror ogsaa, at det var Overvejelse værd, om man ikke, for at undgaa yderligere Besætningsreduktioner, skulde se stort paa, hvad Oliekager kostede. Naturligvis er der Grænser for, hvor meget det kan betale sig at købe overhovedet, men naar der er Tale om, at Staten skal yde Tilskud eller finansiel Hjælp til at opretholde Landbrugsproduktionen, vil det for mig være meget mere sympatisk, at man yder denne Hjælp eller en Del af Hjælpen derigennem, at man giver Statstilskud til at billigere Foderstoffer, som er købt i Udlandet til en Pris, der muligvis er for høj i Forhold til Prisen paa Landbrugets Færdigvarer. Jeg vil endda gaa saa vidt, at jeg vil sige, at selv om det skulde være nødvendigt at betale den opskruede Pris paa de argentinske Foderkager, kunde det maaske betale sig at købe et vist Kvantum af dem, selv til denne opskruede Pris, for paa denne Maade at holde Produktionen i Gang og forhindre Besætningsreduktion.

Man bør samtidig tilrettelægge de forskellige Ordninger herhjemme saaledes, at man faar størst mulig Produktion ud af det. Vi har faaet en Forringelse af Mælkens Fedtprocent, for at der skulde kunne blive frembragt mere Smør til Eksport. Samtidig er Tilførslerne af Mælk til Byerne i Almindelighed og navnlig til Storkøbenhavn blevet betydelig forringet. Man skulde tro, at alt dette gav mere Smør, men jeg har mine Tvivl om, at dette er Tilfældet. Forholdet i København er det, at det er meget vanskeligt at købe Mælk, det er der Knaphed paa, men man kan købe lige saa meget Fløde, man vil, der er ingen Grænser, ikke andre Grænser end dem, ens Pengepung sætter. Saadan var det for øvrigt ogsaa, før man gennemførte den nye Fløde- og Mælkeordning med den reducerede Fedtprocent i Mælken og den ringere Fløde kvalitet. Forbruget har lagt sig over paa Fløden, naar Mælkens Fedtprocent er faldet eller man ikke kan faa tilstrækkelig Mælk, og det synes, som om der ingen smalle Steder er. Jeg henstiller til Regeringen at overveje, om det ikke vilde være mere rimeligt, at man i Stedet for lod København faa noget mere Mælk, saaledes at der kunde spares paa Fløden, om man ikke kunde faa samme Kvantum Smør ud af det, naar man anvendte en saadan Praksis. Nu er det faktisk saadan, at de bedre bemidlede kan skaffe sig de Mælkeprodukter, de vil have, for Fløde kan de altid købe, medens de mindre bemidlede ikke kan, fordi de ikke har Raad til at købe Fløden, og Mælk findes ikke.